

vene kunne indleveres, saa har den ærede næstsidste Taler ogsaa besvaret dette. Jeg vil blot tilføje, at dertil behøves kun et ganske lille Locale, det allermindste Locale af Verden, en Kasse, hvori Brevene kunne nedlægges. Gre Vedkommende først komne ned paa Toldboden med deres Breve, saa er det aldeles overflødig at henvende sig der til et Contoir, saa er det tilstrækkeligt, at der er en Kasse, enten ombord paa de Skibe, der skulle besørge Brevene, eller paa andre Steder. Det er saaledes min fulde Overbeviisning, at der ikke er den ringeste Trang tilstede til at bevilge disse Penge. Jeg for min Deel, skude vist være den Sidste til at trække mig tilbage fra at understøtte Bevilgelsen af Summer, som kunne bidrage til Postvæsenets Fremme, og der vil vistnok komme mange flere, mange større, mange meer indgribende Spørgsmaal af denne Art paa Bane; men jeg troer, vi skulle ogsaa, naar vi votere saadanne Udgifter, spørge, om det er paa det vedkommende Sted, at Trangen er størst? om der ikke er mange andre beslagtede Retninger, hvor vi ville komme til at trænge meget mere, hvor vi allerede i lang Tid have trængt meget mere? og dette er navnlig her, hvad Postbygningerne i Provindserne angaar (Hør! Hør!); de savnes overalt og savnes i en meget betydelig Grad; det er kun nogle faa Steder, hvor man har tilveiebragt dem, og hvor de endda ere meget ufuldkomne tilstede, og dertil maae vi stille os for Die, om det end ikke ligger for i det nærværende Spørgsmaal, dertil vil der udfordres Bevilgelse af Summer, og derpaa, mener jeg, skulde tillige Postbestyrelsen, som hidtil ved Postreformer kun altfor meget har ladet sine Dine hvile paa Kjøbenhavn og dens nærmeste Omgivelse, derpaa skulde den mere have sin Opmærksomhed henvendt. Derfra, mener jeg, kunne heller ikke vi sjerne vor Betragtning i nærværende Tilfælde. Jeg kan derfor kun understøtte Forslaget om, at den forlangte Sum ikke bevilges.

Finansministeren: Jeg skal bestræbe

mig for at holde mig til de factiske Forhold, som jeg troer bør have Indflydelse paa Afgjørelsen af denne Sag, og jeg skal derfor foreløbigt udsøndre endeel Bemærkninger, der synes mig at være denne Sag uvedkommende. At Sagen saaledes staaer i Forbindelse med en Forssjønnessplan fra 1847, i de saakaldte fede Aar, skjøner jeg ikke at være det, hvorefter denne Sag kan afgjøres, men derimod maa den afgjøres efter den virkelige Trang til den foreslaaede Bygning. Det forekommer mig iøvrigt, at den ærede Taler, som talte herom, netop paa en Maade bebreidede Finansministeren, at han ikke havde skredet til at opføre noget af de tilbagestaaende Pavilloner ved Entreprise, hvortil Thinget havde bevilget Penge, og hvilke dog netop hørte til de Bygninger, hvis Opførelse var en simpel Udførelse af hiin Forssjønnessplan; den ærede Taler underlagde derhos Finansministeriet det Motiv til at udsætte Opførelsen af saadanne Pavilloner, at det ikke vilde lade det gøre paa den af Thinget antagne Maade. At gaae ind paa at udtale mig om Grev Spønnecks Motiver, kan og bør jeg naturligviis ikke, men det forekommer mig dog, at det allerede vilde være et tilstrækkeligt Motiv, at Krigsforholdene ere vedblevne, og at man under disse burde udsætte sige Bygningers Opførelse. Forøvrigt vilde vel, naar Creditbevillingerne snart forelægges, flere af de af den ærede Taler fremsatte Anker rimeligviis blive imødgaaede af den rette Vedkommende. — At den næst Postvæsenet forlangte et efter den ærede Talers Mening overflødig Levebrød indrettet paa Jernbanestationen, synes mig ikke heller at vedkomme denne Sag, undtagen for saa vidt, at hans Udtalelse skulde være et Argument imod ham selv, som en Henviisning til, at nye Embeder ikke kunne indrettes uden Thingets Bevilling, altsaa ikke uden at Thinget holder sig overbeviist om, at en forøget Administration vil være nødvendig.